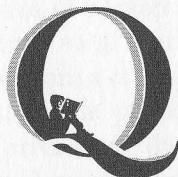

Dragonii din Anador

Cartea întâi
Urmașul Pandemoniului

Lisa Darlent

QUANTUM
PUBLISHERS

Regatul munților

Pădurea deasă se întindea pe culmile unor dealuri și în fiecare luminiș se ivea câte o priveliște mirifică. Nu se putea spune cât de mare era, însă în zare se înălțau siluetele unor munți uriași. Asemeni unor străjeri din vechime, cu vârfurile ascunse în nori grei, păreau că înconjoară valea de la poalele lor, ademenind-o într-o îmbrățișare umbroasă. Se întindeau atât în față, blocându-le drumul, cât și în părți, lăsând liberă doar direcția din care veneau. Yano privi munții mut de admirație clipe în șir, dar răsuflă ușurat după ce fu asigurat că nu trebuiau traversați. Obișnuit cu câmpii, peisajul muntos era ceva nou pentru el, iar aerul curat îl înviora la fiecare pas, alungându-i oboseala.

— Elmoran este orașul meu natal, începu să povestească, așa cum îi promisesse lui Calindor. A fost un oraș ca oricare altul, ba chiar mai bogat decât majoritatea, datorită situației într-o zonă joasă, propice agriculturii. Apoi, în urmă cu aproape șase decenii, totul s-a schimbat. Urșii, lupii și alți prădători obișnuiți au dispărut și au lăsat locul unor făpturi care, după spusele bătrânilor, n-ar fi trebuit să existe vreodată. Atacurile lor, dese și mortale, au silit orașele să se izoleze în spatele zidurilor, magice sau nu, și să trăiască cu puținele resurse din interior. Agricultură și păstoritul au devenit îndeletniciri foarte riscante.

Marslo, bunicul meu și unul dintre cei patru vraci ai orașului, a cercetat îndelung situația. A descoperit numeroase taine – știi că vacile și oamenii au gene comune? –, dar și faptul că, indiferent ce s-a întâmplat în urmă cu șaiszeci de ani, s-a petrecut brusc. Vechile scrieri vorbesc despre ceva numit plânsul zeilor, dar n-am aflat ce înseamnă.

Traiu din Elmoran, la fel ca în alte orașe, a devenit mult prea greu. Recoltele slabe nu mai făceau față populației. Împreună cu fratele meu, Hiron, m-am oferit să-l ajut pe bunicul. Dacă înțelegeam ce s-a întâmplat în trecut, poate izbuteam să găsim o

soluție pentru prezent. Cel mai mult ne bazam pe un document foarte firav, probabil dintr-o altă eră, ronțăit de șoareci, ce pomenea, la rândul său, de lacrimile zeităților. Scrierea era mai veche de șaizeci de ani și am presupus că vorbea tot despre plânsul zeilor. Asta însemna că fenomenul mai marcaseră istoria omenirii cel puțin o dată, și atunci se găsiseră o rezolvare!

După ce am ajuns la concluzia că Elmoran nu mai avea taine de oferit, am plecat către alte așezări pentru a găsi noi informații. Desigur, fără știrea bunicului. Animalele rareori se apropie de un demon, așa că am fost în siguranță pe drum. Nu știu dacă din pricina mea sau nu, dar fiarele care au amenințat Elmoranul nu s-au arătat. De multe ori principalul pericol l-au reprezentat oamenii, unii nefiind mulțumiți să aibă pe cineva ca mine prin preajmă. Mardan a fost a patra așezare vizitată. Hiron și-a găsit un loc în corul templului și, curând, urma să i se dea voie să folosească biblioteca acestuia. După ce s-a întâmplat cu vânătorii, probabil nu o să mă mai pot apropia de Mardan mulți ani.

Treptat, tot vorbind, Yano începu să descopere și câte ceva despre firea lui Calindor. Datorită rangului, nu îngăduia ca poruncile să nu îi fie ascultate, dar dădea dovadă și de înțelegere. Astfel, deși nu-i permiseseră să pornească în căutarea lui Hiron, îl însărcinase pe un membru al gărzii sale să facă asta, precum și să vestească celorlalte patrule.

Nici măcar nu era sigur că fratele lui căzuse pradă ciudatului fenomen care îi adusese pe el și pe Dayra pe meleagurile acelea. Poate că rămăsese în Mardan, făcându-și griji pentru ei. Era aproape convins că așa se întâmplase, dar nu putea ignora posibilitatea de a se fi înșelat. Hiron s-ar fi descurcat cu ușurință în fața unor oameni, dar știa prea bine cum tremura când întâlneau sălbăticiuni care, cu siguranță, se găseau din abundență prin codrul pe care îl străbăteau. Din păcate, nu putea face nimic în această privință. Doar să se încreadă în patrule și să aștepte ca lucrurile să se lămurască.

— Așadar, tu și fratele tău călătoriți pentru a strânge

informațiile de care bunicul vostru are nevoie, zise Calindor, zâmbind când Dayra care, adormită în brațele sale, se foi pentru a-și găsi o poziție mai comodă.

Fetița ținuse morțiș să călărească cu el pentru a se juca cu niște ornamente ale șeii, asemănătoare unor rubine. În cele din urmă adormise, în ciuda pasului săltat al iepei.

— În mare, da, oftă Yano, ușor deranjat de rezumatul făcut de celălalt și trăgând de bandajul improvizat de la umăr pentru a-i mai slabi strânsoarea.

Nu-l mai durea, însă continuase să sângereze, iar căpitanul nu avea deloc delicatețea unui tămăduitor.

— Fratele tău, începu Calindor, călărind în dreptul lui, e tot...

— Este om, îl întrerupse Yano scurt.

Refuză să mai ofere și alte detalii. Și, spre marea sa ușurare, prințul nu i le ceru.

— Fiecare are propriile mistere, lucruri pe care le dorește ascunse. Respect asta.

— Probabil ai strâns altele, interveni Clayton, mergând pe jos și rânjind, căci pe cele dinainte de festivalul Recoltei le-am aflat deja.

— Și vă mirați de ce nu mai beau în compania voastră, zise Calindor printre dinți, apoi își dresе vocea. Yano, în legătură cu modul în care ai ajuns aici, nu am nicio explicație să-ți ofer. Pot doar să-ți promit că voi încerca să găsesc o soluție.

— Iată-! strigă cineva din spate.

Yano își ridică privirea, amorțit de orele întregi petrecute în șa, și făcu ochii mari.

Într-o vale adâncă, desfășurată sub privirile lor, se găsea Antador, o adevărată fortăreață aflată la poalele munților. Pe lângă pădurile nesfârșite de brazi, era înconjurat, la fel ca Elmoran, de ziduri uriașe de un alb imaculat, concurând cu strălucirea zăpezii de pe piscuri. În partea cea mai de sud se aflau gospodării frumoase îngrijite, nu prea întinse, cu garduri zdravene, ce ocupau doar o mică porțiune din oraș. Casele erau făcute din piatră și lemn.

Clădirile din centrul Antadorului erau înalte, cu două-trei etaje, fără curți, așezate pe marginile drumurilor pietruite. Cea mai masivă era templul auriu, închinat cultului orașului, domeniul lăcașului fiind foarte generos.

Îmboldiți să înainteze, caii coborâră pe drumul ce străbătea valea, însuflețiți de apropierea de casă. Devenind brusc agitat, Yano își ridică ușor coada, pentru a o ascunde sub cămașă, dar nu avea idee ce să facă în privința urechilor.

— Încetează, zise Calindor, observându-l.

— Oamenii o vor lua razna! protestă el. Nu-i pot lăsa să mă vadă așa.

— Oamenii au dreptul să știe cui oferă adăpost. Ai încredere și fă cum îți spun.

Fără tragere de inimă, Yano procedă întocmai, iar coada îi căzu la loc, fără vlagă.

După întâmplarea din Mardan, frica îi era pe deplin justificată. Privi spre Dayra, care dormea și murmură ceva doar de ea știut. Calindor o tratase cu multă blândețe și se îndoia că va permite cuiva să-i facă rău. Cât despre el... Se baza pe mila zeilor. Indiferent ce îl aștepta în Antador, își dorea cu disperare să încheie călătoria. Avea o vagă senzație că nu va mai putea sta jos o vreme.

Înainte lor, drumul trecea pe sub poarta formată din mai multe bare de fier ce întrerupea zidul alb, și era păzită de șase soldați, care discutau. Văzându-i, adoptară niște poziții militarești. Îl salutară pe Calindor cu mult respect, dar atenția fu imediat atrasă de către Yano, ultimii doi uitând cu desăvârșire de prezența prințului. Își lăsară, ca din întâmplare, brațele pe mânerile săbiilor de la șold, dar nu se mișcară din loc și nici nu cerură explicații.

De îndată ce intră în oraș, Yano descoperi reacții asemănătoare. Străzile erau înșesate de lume, tarabe și căruțe de negustori ce-și vindeau mărfurile, de la pepeni până la pietre prețioase. Ba unul chiar susținea că inelul argintiu din mâna sa fusese extras din stomacul unui monstru marin. Antadorul nu se deosebea prea tare de Elmoran. Era mai mare și mai aglomerat, însă femeile purtau aceleași rochii lungi, cu mânecile suflecate, și

bărbații aceleași veste peste cămăși. Doar grosimea hainelor era diferită. Ca și în Mardan, lumea se ferea din calea lor, însă în semn de politețe, și nu de teamă, urându-le bun venit sau întrebându-i de sănătate. Apoi ochii le cădeau pe el.

Nu-i strigă nimeni cuvinte de ocară, nu-l atacă nimeni, ci doar îl priveau suspicioși. Întâlni și oarecare ură în ochii unora, însă alt semn de ostilitate nu mai exista. Nici măcar mamele nu-și chemau copiii de la joacă și-i lăsau să alerge și să strige cât îi ținea gura chiar prin fața cailor. Comportamentul lor era unic și nu putea demonstra decât încrederea oarbă în conducătorii lor. Brusc, iapa lui Calindor scoase un nechezat de protest. O femeie cărunță, cu un șorț murdar, prinsese căpăstrul animalului pentru a-l opri. Cei din gardă încetară discuțiile imediat, însă nu interveniră.

— Sire, te rog, zise femeia încet. Feya a născut și micuțul are nevoie de binecuvântarea ta.

— Acum? murmură prințul, dar cedă în fața privirii ei rugătoare.

I-o dădu lui Clayton pe Dayra și încredință calul unui alt membru al gărzii, apoi se pierdu în mulțime, urmând-o pe femeie. Derutat, Yano dădu să coboare din șa, însă căpitanul îl opri.

— Puștiule, noi mergem mai departe. Nu uita: în prezența pisicii nu vezi șoareci. Dar după...

Pricepând amenințarea, Yano încuviință. Totuși, nu putu să nu bage de seamă chicotelile celorlalți. Merse mai departe, continuând să se minuneze de unicitatea disciplinei Antadorului.

Au în fața ochilor un demon și nimeni nu face nimic. Ce fel de loc e ăsta?

Nu întâlnise vreodată numele de Antador, dar nici Calindor nu auzise de Elmoran. De asemenea, era incapabil să priceapă de ce prințul îl protejase. Deși se putea considera norocos pentru asta, cunoștea un singur soi de oameni care apreciau existența celor ca el. Erau vrăjitorii de cea mai josnică speță, ce subjugau demoni pentru a beneficia de puterile lor. Oare asta era și prințul?

Armăsarul îl smulse din gândurile lui, smucindu-se

fără veste. Totodată, ceva îi săgetă umărul, iar brațul rănit îi amorți. Durerea revenise brusc. Trase frâiele calului, dar acesta necheză și își lipi urechile de cap, mușcând căpăstrul. Cunoștea comportamentul acesta, așa că se ridică în scări și sări jos, îndepărtându-se de animalul care îl privea speriat, gata de atac.

Unul dintre membrii gărzii veni în grabă în fața armăsarului, apucând hățurile și vorbindu-i cu blândețe. Yano prinse doar îngerășul lu' tata înainte de a fi apucat de brațul sănătos de către Clayton.

— Stai departe de cai, zise căpitanul, enervat. Tolomacul ăla... Nu s-a obosit să ne spună nimic.

Văzând expresia confuză a lui Yano, oftă.

— Calin s-a jucat cu simțurile tale și ale cailor. Acum, că ne-am îndepărtat de el, vrăjile au slăbit.

Asta putea explica de ce nu îl mai duruse umărul, chiar și comportamentul armăsarului ce îi tolerase prezența. Ascultă sfatul lui Clayton și păstră distanța față de cai. În plus, nu mai avea trebuință de ei, căci drumul se sfârșea. Și nu într-o temniță, cum se temuse, ci în casa regelui.

Familia regală locuia într-un palat imens, aflat în partea de sud a orașului. Dincolo de gardul din fier negru, cu porțile ce luau forma a două păsări, îl putură zări. Cu ferestre mari și pereți de un alb curat, precum zidurile, clădirea de dimensiuni impresionante era împodobită cu plante agățătoare pline de flori ce răspândeau un miros plăcut. Purtând denumirea de clopoței de iarnă, erau imune la zăpada din anotimpul rece, capabilă să nimicească orice răsad. Grădina întinsă pe mai multe hectare era plină cu diferite plante ornamentale, printre care se perindau câteva pisici maiestuoase, ce priveau cu reproș o... capră. Nici Yano și nici cei din gardă nu fură capabili să găsească o explicație logică a prezenței animalului ce tocmai trântea o balegă în mijlocul unei parcele cu flori micuțe, asemănătoare trandafirilor.

Lăsându-și tovarășii în urmă, alături de cai, Clayton urcă scările de marmură, purtând-o cu o grijă părintească pe Dayra. Ajunse la ușile făcute dintr-un lemn lăcuit și le împinse. Yano

se ținu aproape, simțind miros de pin când trecu de ele. Holul gigantic avea un covor moale, vișiniu. Pereții erau la fel de albi pe interior ca și pe exterior, iar candelabrul mare ce trona în mijlocul încăperii avea forma unui păun cu aripile deschise, aruncând sclipiri vioaie peste tot. Două scări coborau unduitor, iar căpitanul urcă pe cea din dreapta.

La etaj existau numeroase camere și coridorul care se intersecta cu altele, decorat cu tablouri scumpe ce înfățișau regi demult apuși, imagini ale munților din jur și o toaletă. Zăriră chiar și portretul foarte amănunțit al caprei din curte, precum și unul cu un soi de maimuță păroasă.

Lăsându-l să se minuneze de ceea ce vedea, Clayton opri o servitoare plinuță și i-o dădu în grijă pe Dayra, care abia se trezise.

— Yano? Nenea elf? murmură ea, căscând.

— O să-i vezi mai târziu, scumpo, îi promise femeia zâmbitoare. Acum trebuie să ne îngrijim puțin și să nu mai semănăm cu un purcel. Am niște rochițe care sigur îți vin.

Reuși să-i distragă atenția, iar fetița, încântată, se lăsă condusă, aruncându-i un pa-pa lui Yano. Acesta privi în urma ei, dorindu-și s-o poată însoți.

— Tu vei sta aici, zise Clayton, împingându-l într-una dintre camere. Nu ieși până nu ți se îngăduie.

Trânti ușa, iar demonul vru să protesteze, însă încăperea în care tocmai pătrunsese îl lăsă mut de uimire.

În partea stângă, se găsea un pat enorm cu baldachin și cuverturi scumpe, de un verde închis, ce se asortau cu un covor de aceeași culoare, dintr-un material asemănător lânii. Mobila era din lemn scump, cu modele frumos sculptate pe margini, iar oglinda aflată în colțul cel mai îndepărtat avea o ramă aurită, cu un cap de capră deasupra. Copleșit, Yano înaintă spre măsuța pe care se găsea un lighean cu apă caldă și un prosop. Se așteptase la o temniță și, în schimb, primise condiții pentru un oaspete de seamă.

Până să se hotărască ce să facă, o cameristă tânără cu o expresie acră intră în încăpere, ducând niște bucăți de tifon și o

sticluță cu o pudră albă.

— Nu sta să te holbezi! se răsti la el. N-am toată ziua pentru tine. Așează-te!

Lăsă cele aduse pe măsuța cu ligheanul și trase un scaun de sub ea, așteptându-l. Yano făcu precum i se spusese, conștient de faptul că nu prea îl plăcea. Când fata îi ridică mânăca brațului stâng și îi dădu jos bandajul pentru a-i vedea rana, se strâmbă. Avea marginile umflate și arăta de parcă un viezure își făcuse cuib acolo.

— Mă pot descurca și singur, bălmăji, jenat.

— Nu te mișca, îl repezi camerista. Fac doar ce mi s-a ordonat, deși așa ceva nici măcar nu intră în îndatoririle mele.

— Cine ți-a dat ordinele? întrebă Yano, strângând din dinți când ea îmbibă prosopul în apă și îi tamponă umărul.

— Căpitanul Clayton, mârâi, furioasă. Fac parte din suita domniței Lucy, nu din cea a aceluiași prinț bun de nimic.

Era convins că știa cine era acel prinț bun de nimic, dar nu mai continuă discuția. Așteptă în liniște cât timp ea îi curăță rana, îi aplică pudra care ustura cumplit și îi bandajă umărul, cu mișcări deloc blânde. De îndată ce camerista termină, Yano mai așteptă câteva clipe, vrând să se asigure că nu încălca vreun ordin din partea ei. Când se ridică să-i mulțumească, zări doar ușa trântită în urma ei. Tot ce adusese, inclusiv ligheanul, dispăruse. Oftă și se așează pe podea, scăpând un icnet de durere. Faptul că nu știa să călărească îl afectase mai mult decât crezuse.

Nu-i plăcuse atitudinea cameristei. Dacă servitorul era asemeni stăpânului, atunci acea Lucy putea fi o problemă pentru el. Trebuia să afle repede cât mai multe despre ea, însă nici prin cap nu-i trecea să părească încăperea.

Un ghiorăit straniu îl înștiință că burta goală își cerea drepturile. Închise ochii, resimțind oboseala de peste zi. Cum mai făcuse și altă dată, își goli mîntea de orice gând și rămase așa minute în șir. Aproape că ațipise, când auzi pașii. Ciuli urechile, dar nu se mișcă nici când ușa se deschise și Calindor intră, aducând un miros de grajd în cameră. Temându-se să nu-l jignească, Yano

nu pomeni nimic despre asta.

— Ferya e... în regulă? întrebă, perfect conștient de proasta dispoziție a celui alt. Copilul e sănătos?

Prințul nu răspunse imediat și se așează tot pe jos, rezemat de perete. Prin haine avea sădite câteva paie.

— După cum probabil au știut subordonații mei, n-a fost vorba de niciun copil. Am fost chemat să binecuvântezez vițelul unei familii mai puțin înstărite.

— De ce n-ai refuzat? zise Yano, mirat.

Întâi capra, acum asta. Începea să se îndoiască de sănătatea mintală a celor din palat. Calindor își sprijini coatele pe genunchi, cu un zâmbet strâmb.

— Deja acceptasem, nu? În Antador nu tolerăm înșelăciunea sau minciuna. Nu te codi niciodată să rostești adevărul, Yano. Spune ceea ce crezi fără ocolișuri. Cum ar fi lucrul care te frământă acum.

Yano se încordă imediat. În cazul lui, perceperea stării celor din jur era ceva normal, intuitiv, pe când în cazul oamenilor era magie la mijloc. Se pregăti să-l înfrunte în caz de nevoie, apoi observă ce îl trădase. În mod inconștient, își mișcase coada cu nervozitate. Se potoli, dar îl privi sceptic.

— Cum de ai venit neînsoțit? Te-aș putea ataca. Știi ce sunt.

Calindor rânji cu viclenie.

— Ce te face să crezi că am nevoie de gardă? zise pe un ton jos, ușor amenințător, apoi continuă relaxat: Sunt obosit, miros a vacă și nu caut să mă lupt, după cum nici tu n-o faci.

Camerista tânără îi întrerupse, aducând o tavă cu două castroane cu supă și mai multe felii de pâine. Ascunzându-și uimirea și o anume dezaprobare, lăsă cina pe masă, împreună cu două pahare și o carafă cu vin. Îi făcu o plecăciune scurtă lui Calindor și ieși grăbită.

Mai preocupat de mâncare decât de proasta părere a cameristei în ceea ce-l privea, acesta se ridică și se servi numaidecât cu un castron și niște pâine, apoi se așează înapoi, pe

jos. Cu siguranță nu erau bucatele pe care le avea de obicei, dar nu se plânse.

— Supă cu vin, zise, în timp ce Yano, lihnit, îi urma exemplul. O combinație minunată.

Demonul nu-i împărțase gusturile, dar, având burta goală, acceptă ceea ce i se dăduse.

— Cine e domnița Lucy?

— Prințesa Antadorului.

— Sora ta?

Calindor se îneacă, luă o gură de vin și rupse o altă felie de pâine, dându-i drumul în castron.

— Nu, n-au fost atât de nemiloși zeii. Antador este capitala Algardului din Munții de Azur. Există trei familii regale din sânul cărora este ales un rege care, mai apoi, este obligat să domnească alături de o femeie. Regina, de obicei, este soția lui sau, în anumite situații, o persoană din cele trei familii. Arnol, actualul rege și tatăl meu și al lui Saldor, fratelui meu mai mare și rămas văduv, conduce alături de Nayra, mama lui Lucy. Dacă atunci când va urca pe tron, Saldor nu-și va găsi jumătatea, Lucy îi va fi ca o soție. Cine știe, poate se vor potrivi.

— Tronul îi poate reveni doar fiului cel mare al regelui? se interesă Yano, curios.

— Nu chiar, veni răspunsul după o scurtă șovăială. La o nouă încoronare, poporul decide cine este potrivit pentru a urca pe tron.

— Și dacă persoana aleasă se dovedește a fi nepotrivită?

Privirea lui Calindor, veselă și lipsită de griji până atunci, căpătă o sclipire dură.

— Se dă de bunăvoie la o parte. În cazul în care refuză, și nebunia lui pune în pericol economia sau cetățenii, sunt invocați Păzitorii sau Străjerii tăcuți, cum mai sunt numiți. Locuiesc sub oraș, fără să permită nimănui să se apropie de sălașul lor. Nu am idee ce fac acolo sau ce mănâncă, dar sunt magi de rang înalt. Datoria lor este să se asigure că Algard are parte de conducători pe placul zeilor. În caz contrar, ies din cotloanele lor și îlucid pe

regele nepotrivit. Au intervenit doar de două ori în istorie și au salvat regatul de la pierzanie. Din fericire, avem rar nevoie de ei, căci suntem un popor cu frică de zei.

Yano îl privi neîncrezător. În ciuda celor afirmate, Calindor adusese un demon în oraș. Poate nu era ceva suficient de grav pentru Păzitori, dar zărise dezaprobarea în ochii oamenilor. Mai mult, vrăjise caii și chiar pe el, și îl tratase ca pe un oaspete, ceea ce îi întărea bănuielile necurate.

— Și capra?

Calindor izbucni în râs, lăsând castronul gol pe tavă, apoi ridicându-se.

— Unul dintre vechii regi, furios pe faptul că nicio femeie nu-i era pe plac, și-a luat o capră să-i fie alături la conducere. De atunci ne-au rămas statuile, tablourile și tradiția care cere ca palatul să fie vegheat de un astfel de animal. Nu mă așteptam să-l găsec și în grădină, dar, de la o vreme, se bucură de prea mult răsfaț.

Hotărât să nu insiste prea mult pe subiectul inteligenței rumegătorului, Yano dădu glas întrebărilor ce îl tulburau cu adevărat.

— De ce m-ai adus aici? Cine ești și ce urmărești, de fapt?

Auzindu-l, Calindor nu zise nimic. Se îndreptă spre ușă și, când Yano crezu că va pleca fără să-i răspundă, prințul se opri, cu mâna pe clanță.

— Tu ai enigmele tale, eu pe ale mele, spuse cu glas neutru. Ține minte că vreau să te ajut, și asta e suficient pentru moment. Să ai o seară plăcută.

Yano îl urmări pe prinț plecând, apoi, pierindu-i pofta de mâncare, abandonă cina pe masă. Calindor nu-l mințise, dar refuzase să-i dezvăluie adevărul. Ce avea prințul de câștigat de pe urma lui? De asemenea, îl neliniștea și atitudinea cameristei. În cazul în care împărțase opiniile superioarei ei, însemna că nici Lucy nu era de acord cu prezența lui în palat. Dacă alegea să ia măsuri... Pentru prima dată, simți din plin lipsa fratelui său. Hiron era atâteștiutor și, cu siguranță, l-ar fi putut îndruma. Pentru el,

fetele erau precum fiarele adormite. Fiare pe care, fără să vrea, tocmai le zgândărise.

Respect pentru oameni și cărți

Gardă sub steagul caprei

Mulțimea se îngrămădea în centrul orașului, plină de entuziasm, indiferent de vârstă sau rang. Un nobil cu un aer de superioritate își scârpina brațul, aruncând o privire suspicioasă către niște copii murdari de noroi, ce aclamau veseli printre adulți. Sayra își reținu un chicotit, deși o mâncărime similară o chinuia și pe ea. Chiar sub ochii ei, un purice îi sări discret de pe mână pe pieptul unei doamne împopoțonată cu fel și fel de bijuterii. Ajunsă pe noua sa gazdă, insecta avu o scurtă reținere, probabil deranjată de parfumul femeii, apoi hotărî că nu era ceva de nesuportat și se afundă în hainele acesteia. Dar, în scurt timp, fata uită de întâmplare, căci comandantul mult așteptat pășise în spațiul dedicat pieței, acum lăsat liber. Zona era marcată de un gârduleț mic, de lemn, ce forma un cerc, iar într-o parte a acestuia fusese pusă o măsuță cu câteva pergamente, o călimară și o pană. Dedesubt se găsea o cutie lunguiață de carton.

După socoteala unora, Lander era cel mai tânăr comandant din istoria Antadorului, dar nimeni nu cuteza să-i pună la îndoială priceperea, inteligența și siguranța cu care acționa. Sau, cel puțin, așa era din cele auzite de Sayra. După părerea ei, nu părea trecut cu mult de douăzeci de ani. Purta o îmbrăcăminte maronie, militărească, ce o făcea să se întrebe cum de nu murea de cald. Ochii de un verde închis îi cercetau pe cei din jur cu același aer nemulțumit care, alături de expresia sa de om dur, erau suficiente ca fata să nu-l placă deloc.

Sayra inspiră adânc, aruncând o privire dezgustată câtorva fete care îl sorbeau din priviri pe comandant. La rândul ei, era tulburată de prezența lui, dar din alte motive, ce nu aveau legătură cu vreo fantezie. Pentru propria siguranță, trebuia să aibă de-a face cât mai puțin cu omul acela.

O dată pe an, forțele militare din Antador făceau recrutări. Cei obligați să se înroleze erau numai tâlharii, hoții și alți chiriași

pergament, pe care îl puse pe una dintre mese.

— Lucy nu aruncă vorbe în vânt, zise cu un zâmbet lipsit de griji. Înainte de a ne prezenta înaintea tatălui meu, vreau să lămurim câteva detalii. Poate asta îți va fi de folos.

Și desfăcu documentul, dezvăluind o hartă a întregului continent.

Yano se aplecă asupra pergamentului, cu ochii măriți de uimire. Identifică ușor Antadorul și regatul Algard, aflat în inima Munților de Azur, dincolo de care se găsea Marea cea Albă. În partea de nord-vest predominau câmpii și podișuri, aparținând regatelor Merfa și Ultrona, despărțite de fluviul Asyra. Acesta șerpuia către sud și se unea cu Asyna, ce-și avea izvorul în Lanțul Nagran, și formau împreună Cercul Negurilor. Printr-o îmbrățișare stranie, Cercul înconjură o insulă izolată, ocupată de orașul Royns, capitală a Tamarosului, și se sfârșea la Marea Regilor. Pustiul Darsinilor se întindea în toată partea de nord-est, mărginit de Lanțul Sayner și codrul cu același nume, în inima căruia se afla și orașul Cavalon. Marea Crabilor, care stăpânea partea dreaptă a hărții, îl duse pe Yano cu gândul la o făptură gigantică ce mușcase din continent. Vestul era deținut de nisipurile Deșertului Marros și regatele Landoyn și Raltar.

Izolată, insula Hareldar se afla undeva în Marea Albă. Poveștile de demult susțineau că aparținea șerpilor văzduhului și Yano își mută cu greu privirea pentru a se concentra asupra Talriei, punctul cel mai sudic. Continentul nu era înfățișat în întregime, fiindcă un șoarece mâncase partea de jos a hărții.

Pe vremea când eram un flăcău voinic, negustorii veneau din Talria cea îndepărtată, spunea Marslo înainte de a se apuca să depene amintiri. *De dincolo de Pădurea Urșilor și de sălașul Marelui Șarpe, ce-și avea cuibul la poalele Zeului Darast.*

Marele șarpe era, potrivit legendelor, coșmarul corăbiilor. Așadar, trăia în apă. Pentru Yano zeitatea nu însemna nimic, dar numele apărea pe hartă sub forma unui lanț muntos: chiar sub Marea Crabilor se întindeau munții Darast.

— Elmoran este la sud de Talria, zise el, punând degetul

pe oraș.

— Nu cunosc acele meleaguri, spuse Calindor, gânditor. Există oameni care mi-ar putea furniza informații, desigur, dar tu nu vrei să mergi acasă.

Yano nu răspunse imediat. Antadorul putea fi cheia salvării Elmoranului. Când își părăsise orașul atât de drag, o făcuse cu un scop. Întorsese spatele vetrei și singurului cămin pe care îl cunoscuse pentru a străbate lumea în lung și în lat, pentru a găsi o cale de a-și proteja casa și familia, dar și pe restul locuitorilor. Dacă se întorcea cu mâna goală, condamna zeci de oameni, căci orașul murea încet, dar sigur.

Strânse din dinți și privi din nou harta. Știa ce decizie trebuia să ia, dar nu cunoștea urmările ei. Își va duce mai departe cercetările până când nordul nu va mai avea ce să-i ofere, apoi o va porni către sud. Astfel, când ar fi ajuns să dea din nou ochii cu oamenii din Elmoran, ar fi avut conștiința împăcată, indiferent de cele obținute.

— Îl voi căuta pe Hiron. După aceea voi continua ce am început.

— Ți-am mai spus, până la lăsarea serii vom ști dacă fratele tău a avut soarta ta sau a rămas în Mardan, zise Calindor, încă aplecat asupra hărții.

Yano își ridică privirea.

— Corbii. I-ai dresat?

Prințul chicoti, auzindu-l.

— Pe zei, nu! Cu magia poți face multe lucruri.

Pe neașteptate, Yano îl apucă de gât și îl izbi de un raft, făcând să se ridice norișori de praf. Știa acum de ce erau păsările capabile să realizeze căutări. Știa ce soi de magie fusese folosită. Știa ce se petrecuse pe drum spre Antador. Vrăjile lui Calindor făcuseră totul.

— Calul, mârâi, arătându-și colții. Rana mea... Ești un nenorocit de necromant!

— Iar tu un vampir, răspunse Calindor calm.

Yano se înfurie. Ar fi fost atât de ușor să-și strângă degetele,